

Marta Povo
FRAGMENTS EXISTENCIALS

10- DUBTANT DE LA DIVINITAT

Després d'escriure durant molts dies quaranta ítems, ni més ni menys, per intentar aclarir-me sobre el concepte d'espiritualitat i del procés de la consciència humana, encara segueixo sense saber res sobre el que ens mou realment. Revisant el que he narrat fa temps, me n'adono que el capítol que vaig escriure sobre la Transcendència, el vaig acabar, dient... *'percebo clarament que l'encontre profund amb el gran Esperit encara no s'ha completat'*.

En realitat, ni tan sols havia començat la trobada amb aquest gran esperit. Confesso que la meva exploració actual em porta a dubtar de l'existència d'una suposada divinitat que permet aquesta gran distòpia del dolor de la que parlava en l'anterior capítol, que tolera un caos existencial de tal magnitud que l'únic que mostra és poca bondat i intel·ligència. D'això tracta la meva crisi real: el *déu extern*. La fiabilitat sobre el gran arquitecte de la vida, sobre aquest suposat ser amorós, el creador d'aquesta Realitat estranya en la què ens trobem tots.

De tota manera, jo sé que *no soc* pas la què es veu al mirall. Ho he sabut sempre. Jo, el meu petit jo, aquest pack de cos-ego-ànima, té constantment una espècie de *memòria del meu origen*. Aquesta memòria de la meva procedència espiritual ha estat recurrent en tota la meva vida. Fins i tot tenia somnis durant la meva infantesa que m'ho mostraven. Però aquesta certesa, la de no ser la meva aparença sinó una altra cosa molt superior o diferent, no res té a veure amb déu, amb una divinitat creadora exterior a mi, doncs alguna cosa molt poderosa procedia del meu interior: era com un focus de llum sense ombra.

D'alguna manera sempre he sabut que no pertanyo a aquesta vida. Sé que alguna cosa d'ella no és real. I aquesta cosa és molt amplia i extensa, tant, que ens inunda. És com fictícia. Al voltant, tot és com una pantalla o un decorat, un engany de vivències no reals, però que vivim com a certes. Milers d'experiències encadenades, milers de conceptes per a justificar la falsa evolució, milers de mentides o autoenganys que mai ens porten a mirar cap en dins, sinó cap a fora. Busquem tots un déu o quelcom semblant que justifiqui la Vida. Fins i tot els ateus el busquen, i a vegades troben el seu déu en la matèria.

La veritat és que aquesta fe en l'existència d'una *força divina* m'ha acompanyat tota la meva vida. He tingut sempre una fe absoluta en un déu creador, creador fins i tot de tots els regnes de la meva estimada Natura, una divinitat o una Font que és origen de tot. I així ho he transmès mitjançant els meus cursos i per mitjà de l'art, ja sigui plàstic o literari. Aquesta gran confiança en quelcom transcendent m'ha conduït durant dècades a cercar aquest *creador* en la cultura, en l'art, en la bellesa, en la metafísica, en la física quàntica, en el funcionament energètic de l'existència terrenal, en el motor de l'amor com a combustible universal...

Per explicar al món i explicar-me a mi mateixa, he buscat *qui és déu*, o *què és l'esperit* de totes les coses. Ho he cercat i rastrejat per tot arreu. De totes maneres, ara veig que intentar explicar déu o l'esperit, és com demanar-li a un peix que expliqui que és l'aigua per a ell. Tal vegada déu podria ser la nostra natura, el nostre vehicle, el nostre medi, com ho és l'aigua pel peix.

Així i tot, durant aquest any de silenci, em sentia dins d'una completa amnèsia metafísica. Estava dins un espai buit, sense terra ni sostre, sense sosteniment ni raser. Si el creador no està fora sinó dins del meu propi Ser, tenia molt treball a fer encara... Sentia que d'ara endavant, més que sortir de la crisi i *empoderar-me*, em calia més *apoderar-me* de la meva espiritualitat. Havia de deixar enrere tot el que havia après sobre la divinitat exterior i reconèixer o activar la meva espiritualitat interior.

Arribava l'hora de reconèixer el meu poder creador més enllà, molt més enllà, de les meves creacions artístiques o literàries, de les meves decisions i

eleccions amb marits, treballs, aprenentatges... Ja no podia ni volia aprendre res més. Havia de fer un boicot total a la cultura, a la sospitosa evolució i només centrar-me en la meva pròpia espiritualitat, en la meva autèntica divinitat creadora i generadora. D'ara en endavant em 'permetria' ser JO, amb tota la meva força, sigui de la dimensió que sigui, més evolucionada o menys, molt cega o molt desperta, amb enuig o sense ell, amb o sense fe, amb cos o sense cos. Havia de poder sentir el déu en mi, a cada instant d'aquesta existència, i vibrar amb ell, junts i a la vegada, en total sintonia i sincronia.

Crec que a cada ser humà li arriba el moment de reconèixer el seu déu intern, però això cal *interpretar-ho*. No serveix creure-hi, només portar-ho a terme. En aquests moments sabia que havia d'evidenciar aquest déu creador de realitats, havia d'apoderar-me d'aquesta força sublim i sentir que era conseqüent amb el meu veritable origen de procedència. És un procés molt íntim. No necessitem ni creences, ni rituals, ni cursos, ni a ningú com a guia, per apoderar-nos espiritualment o per a sentir aquesta sobirania que posseeix el nostre Esperit etern.

D'alguna manera sabia que el nostre esperit sempre és etern, sense temps ni espai. Estem aquí perquè algú ha decidit que vinguéssim a aquest planeta i visquéssim aquesta roda absurda de renaixements que més enllà d'una tremenda manipulació, realment no ens serveix per 'evolucionar' doncs ja ho som tot, ja som déu. Ja som l'evolució natural. Som com una llum sense ombra, una llum sense retorn, ni reflex, ni dualitat, només llum i expansió.

Ja som un fractal del déu original, d'aquesta font innumerable que a vegades anomenem Tao, o el Camp Unificat. Ja som la força de l'Origen, encara que tinguem un vel que ens ho faci oblidar. Aclarim doncs d'una vegada els múltiples vels que dissolen i enfosqueixen la Veritat sobre la Vida, descobrim aquest cortinatge davant de la nostra mirada, despertem ja, tinguem o no un cos temporal. En la mesura del possible, actuem amb dignitat amb la nostra força divina original i resplendent. Encomanem arreu la divinitat que som.

Ja som complerts, poderosos, dignes, nobles... Som amorosos i dignes de ser estimats, lluminosos i transmutadors d'obscuritats; pacífics i a la vegada

forts i guerrers, som creadors i regeneradors, som perfectes i imperfectes al mateix temps, perquè som peces úniques i irrepetibles com una obra d'art valuosa. L'excel·lència de la nostra pròpia divinitat em sembla avui en dia inqüestionable.

Si més no, tot el que he après durant setanta tres anys em sembla completament qüestionable. Potser ara, davant el dubte sobre un creador que remena les cireres, aquesta roda sense fi de la vida, ara, i davant aquesta nuesa metafísica del meu present existencial, tant sols haig de replantejar-me per complert el meu treball, la meva pedagogia, la meva suposada missió en aquesta vida, la meva pròxima mort, la meva actitud davant la veritable espiritualitat. Quasi bé res...

Marta Povo Audenis

text biogràfic de 3 d'agost de 2024